

Phần 9

- **C**hị Khanh ơi! Lô hàng mình gửi đi Nhật bị công ty vận chuyển họ giữ lại rồi. Bây giờ tính sao hả chị?

Bảo Khanh vừa bật máy đã nghe tiếng của Nga hét hoảng lẫn lo lắng gọi cô.

- Em nói lô hàng nào vậy?

- Dạ, đó là hàng hải sản tươi sống xuất khẩu qua bên Nhật. Em đã đánh giấy tờ gửi cho họ xong hết lúc trưa nay, nhưng bây giờ họ gọi lại bảo không cho đi được.

- Họ muốn gì vậy?

- Họ bảo mình phải thanh toán hết công nợ lần trước rồi mới cho đi.

Vụ nợ nần thiếu qua lại là chuyện bình thường giữa các công ty làm ăn với nhau, nhưng Bảo Khanh chưa bao giờ gặp chuyện hàng gửi trả lại.

- Mình thiếu họ bao nhiêu rồi?

- Dạ, chị chờ em một chút.

Trong lúc đợi Nga, Bảo Khanh không ngừng suy nghĩ. Khánh Hưng đi công tác vẫn chưa về nhưng quan trọng là cô không muốn gọi cho anh.

- Chị Khanh! Theo như hợp đồng mình ký với họ là chỉ được gói đầu một phần thôi và sau khi hàng đi thì sẽ thanh toán trong vòng một tuần. Hôm nay đã hai tuần nhưng chúng ta chưa thanh toán hàng lần trước.

- Tại sao vậy?

- Chuyện đó chị hỏi anh Tài kế toán giùm em.

- Số hàng lần này gửi bao nhiêu?

- Dạ, một tấn.

Bảo Khanh nhẩm tính, một tấn hàng tươi sống số lượng không nhỏ, giá trị lại càng lớn gấp bội. Đây là loại hàng không được chậm trễ, bao giờ nào phải đi giờ đó, nếu không sẽ hư hết.

Bên kia người ta cũng tính toán hết rồi. Nếu cô không đáp ứng yêu cầu cho họ thì khác nào hàng của cô sẽ không được đi. Chuyện đó đồng nghĩa với hàng hóa bị hư hại mà công ty của cô còn phải đền hợp đồng cho phía bên Nhật nữa.

- Chị Khanh! Tối nay có chuyến đi Nhật đó, không thể để hàng lại được đâu. Chị có thể thương lượng với họ được không?

- Chắc phải vậy thôi. Cúp máy đi, chị báo em sau.

- Dạ.

Bảo Khanh không chậm trễ, cô gọi qua cho đại diện của công ty vận chuyển ngay mới được.

Vừa gọi, cô vừa hồi hộp lẫn lo lắng.

- Alô. Công ty... xin chào.

- Vui lòng cho tôi gặp chị Thùy.

- Chị đợi một chút. Cho hỏi chị từ đâu gọi lại. Dạ...

Bảo Khanh chờ đợi không lâu, cô nghe giọng phụ nữ.

- Alô! Thùy nghe.

Bảo Khanh nhỏ nhẹ:

- Chào chị Thùy. Em là Bảo Khanh của công ty... đây ạ.

Thùy trả lời nhanh nhẹn:

- À mình nhớ rồi. Có gì không Bảo Khanh?

- Chị vui lòng giúp giùm em việc này có được không ạ?

- Chuyện gì thế?

Bảo Khanh nói ngay:

- Dạ. Bên em gửi hàng đi Nhật lúc trưa nay, em nghe nhân viên báo lại bên chị đã cho giữ hàng vì chờ thanh toán số tiền lần trước có phải không ạ?

- Đúng rồi Khanh ạ. Mình có nghe nhân viên báo lại đó.

- Chị có thể giúp em cho hàng đi trong tối nay được không. Vì đó là hàng tươi sống. Nếu nó bị hư là công ty em đền không nổi đâu. Còn công nợ, em hứa sẽ thanh toán sau, được không chị?

Thùy nhỏ nhẹ:

- Mình cũng biết là như vậy, nhưng Khanh thông cảm vì đó là nguyên tắc làm việc của công ty rồi. Nếu Khanh thanh toán cho mình lần trước trong hôm nay thì số hàng đó sẽ đi được ngay.

Thùy trả lời ngay mà không cần suy nghĩ, chứng tỏ bên đó đã có ý từ lâu, hôm nay bên công ty vừa đưa hàng vào là bị giữ lại ngay. Cô chỉ còn cách năn nỉ mà thôi vì chưa biết phòng kế toán có thanh toán được không.

- Em cũng biết làm việc là phải có nguyên tắc nhưng chị Thùy thông cảm cho em một lần đi. Em chỉ sợ hôm nay chưa có tiền kịp để gửi qua nhưng em sẽ trả dứt điểm cho chị cả hai lô trong tuần này thôi không trễ hơn nữa đâu.

- Chắc không được đâu Khanh. Khanh xem có cách nào thanh toán sớm cho mình, vì mình cũng muốn giúp Khanh cũng không được. Chỉ thị này là của công ty, không phải mình làm khó dễ nhưng mình còn phải thanh toán lại cho hãng máy bay nữa. Mình đâu có thiếu nợ họ ngày nào được.

- Không còn cách nào nữa hả chị Thùy?

- Xin lỗi Khanh nhé, mình cũng không biết phải làm sao nữa.

- Vậy cảm ơn chị. Để em xem lại. Hay là chị cho em gặp giám đốc đi.

- Không được đâu Khanh. Cũng vậy thôi hà.

Bảo Khanh không còn gì để nói nữa, cô biết sẽ không tìm được sự hợp tác của Thùy. Chắc là phải tìm cách khác thôi.

- Cảm ơn chị Thùy nhé.

- Có gì báo cho Thùy gấp nha.

- Dạ, chào chị.

Bảo Khanh cúp máy trong thất vọng. Thùy ăn nói rất nhẹ nhàng nhưng vẫn giữ lập trường của mình.

- Alô, cho gặp anh Tài gấp nhé.

- Dạ.

Nghe giọng Bảo Khanh, nhân viên cô không dám chậm trễ lập tức chuyển máy cho Tài ngay.

- Anh Tài! Sao công ty mình chưa chịu thanh toán tiền cho bên vận chuyển hàng vậy?

Tài gãi đầu:

- Anh cũng muốn thanh toán ngay cho xong nhưng ở trên chưa duyệt.

- Ở trên nào nữa, mình đã ký kết thì phải làm cho đúng. Bây giờ họ giữ hàng lại, làm sao đây?

- Anh cũng biết. Nhưng đã báo cho họ trước rồi, trong tuần này sẽ giải quyết cho họ mà.

- Đã báo rồi à?

- Đúng, đã báo đảng hoàng rồi.

- Sao họ làm như không biết vậy?

- Cái này thì anh không rõ.

- Như vậy là họ cố tình. Nhưng dù sao mình là người vi phạm cam kết trước, cũng không trách họ được. Bây giờ anh có thể tạm ứng cho họ được không?

- Được! Nếu em bảo giám đốc tài chính chịu ký cho anh.

- Được rồi, để em bảo ngay.

- À! Mà chiều thứ bảy ngân hàng không có làm việc, cũng bó tay.

- Cái gì? Anh nói gì?

- Hôm nay thứ bảy, em quên sao?

Bảo Khanh hét ngời nổi, cô đứng lên. Lô hàng không thể kẹt lại được bằng bất cứ giá nào. Bảo Khanh nghĩ ngay đến việc lấy tiền ở nhà để thế vô.

- Mình thiếu họ bao nhiêu vậy?

- Lần trước không là năm ngàn USD.

Bảo Khanh cắn môi số tiền mặt nhiều như vậy, cô không có sẵn rồi. Phải làm sao đây?

- Thôi được rồi, để em tính lại.

- Hiện thời công ty cũng không có tiền mặt ở đây. Muốn gì cũng phải chuyển khoản qua ngân hàng. Em định làm sao vậy?

- Chưa biết nữa, anh Tài. Em cần số tiền để giao cho họ, nhưng em cũng không có.

Tài chất lưỡi làm cô càng thêm rối.

- Vậy thôi nha, để em tính.

- Ừ, để anh cũng xem lại coi thế nào.

- Cảm ơn anh.

Bảo Khanh vừa gác máy thì điện thoại lại reo.

- Chị Khanh nói chuyện với họ có được không?

Giọng Nga cũng lo lắng không kém. Bảo Khanh cũng còn đang suy nghĩ chưa ra.

- Chưa được, Nga. Họ không đồng ý cho mình nợ đâu. Phải thanh toán nợ cũ thì mới đi được.

- Có phải chị gặp bà Thùy không?

- Ừ, đúng rồi!

- Bà này khó chịu lắm chị ạ. Nhưng mà anh Hưng của mình làm việc được với bà đó. Chị gọi cho anh Hưng đi.

Bảo Khanh do dự. Cô lại không muốn nói chuyện với Khánh Hưng.

- Anh Hưng đi công tác chưa về.

Nga nói như reo:

- Anh mới vừa về đó chị.

- Sao em biết?

Ảnh với anh Tuấn phòng em đi chung mà, anh Tuấn về rồi nè.

Bảo Khanh ngần ngừ một chút rồi nói:

- Em báo cho anh Hưng giùm chị đi.

Nga hơi cười:

- Sao chị Khanh không gọi?

Bảo Khanh không muốn để Nga biết, nhưng cô từ chối cũng kỳ thật. Ngay lúc đó Nga bỗng đồng ý:

- Dạ được. Thôi, để em báo cho anh. Cái bà Thùy này, chỉ có anh Hưng nói bà mới nghe. Em cũng đụng với bà mấy lần rồi.

Nga cúp máy rồi, Bảo Khanh cắn nhẹ môi. Bỗng nhiên cô cảm thấy một nỗi buồn bực dâng lên. Rõ ràng cô chưa thể thay thế Khánh Hưng được. Anh biết chắc là vậy mà còn đòi nghỉ. Nếu hôm nay không có Khánh Hưng thì cô làm sao?

Điện thoại trong phòng đã cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

- Alô.

- Chị Khanh ơi! Có chuyện này báo cho chị biết là đoàn xe tải của mình chở hàng đang bị kẹt xe ở quận mười hai rồi. Nếu mà hàng không chở lên kho kịp thì phải ở lại đó. Hãng máy bay họ không chờ đâu.

Tiếng của Hương vô cùng gấp gáp, Bảo Khanh như tỉnh hẳn:

- Em nói gì thế? Hàng nào vậy?

- Hàng nội thất gỗ đó chị. Một đoàn đến năm chiếc lặn. Nhiều lắm, em đã dặn họ đi lên sớm rồi nhưng không hiểu sao giờ này còn chưa đến, mà bị kẹt xe nữa. Làm sao bây giờ chị?

- Kẹt xe à? Chùng nào mới đến được?

- Dạ em cũng không biết.

- Ai báo với em vậy?

- Bên công ty gửi hàng đó chị. Họ mới gọi xong.

- Chuyến bay mấy giờ hả?

- Dạ, chín giờ. Còn làm thủ tục hải quan đủ thứ hết. Trễ quá, người ta không nhận đâu.

- Chị biết rồi.

Bảo Khanh cúp máy. Chuyện gì gọi cô cũng toàn là khó khăn vướng mắc hết. Nghiệp vụ của cô là quản lý, nhưng ba lại muốn cô phải làm công việc trực tiếp như thế này đây.

Bảo Khanh đứng lên và đi thẳng qua phòng Khánh Hưng. Cô không cần gõ cửa nữa.

Khánh Hưng đang có điện thoại. Bảo Khanh mặc kệ, cô đi thẳng đến bàn anh:

- Em có chuyện gấp muốn nói với anh.

Nói xong, cô mới nhìn thấy Khánh Hưng đang có điện thoại, nhưng lẽ rồi Bảo Khanh ngồi im luôn. Khánh Hưng cũng nhìn lên nhưng anh cũng thật bình thường. Bảo Khanh mím môi ngồi đợi. Hình như không có chuyện gì làm Khánh Hưng nôn nóng cuống quýt được.

- Được rồi, để anh gọi cho.

- ...

- Anh hiểu rồi.

- ...

- Không có sao đâu.

Bảo Khanh chống tay lên chăm quan sát Khánh Hưng. Anh nghiêm nghị hơn lúc xưa, hay do hồi đó cô thích anh mà không suy nghĩ trước sau, cứ thế bộc lộ hết nỗi lòng cho Khánh Hưng thấy, để rồi anh mới có cơ hội đùa cợt với cô.

- Có chuyện gì vậy?

Bảo Khanh giật mình nhìn thấy ánh mắt của Khánh Hưng. Anh nhìn cô hơi lạ. Bảo Khanh vội bỏ tay xuống.

- Anh hỏi gì?

- Em đang suy nghĩ gì vậy?

- À. Không có.

Khánh Hưng hơi nheo mắt lại, hình như anh không tin nhưng không hỏi chuyện đó nữa.

- Em bảo có chuyện gấp mà? Chuyện gì?

Bảo Khanh mới nhớ ra:

- Hương báo em hàng nội thất gỗ bây giờ còn kẹt ở quận mười hai, không biết chừng nào mới đến kho hàng được. Em phải làm sao?

- Hàng nội thất nào vậy?
- Hàng của Công ty Gỗ Thành Công xuất đi New Zealand.
- Em đang lo lô hàng này à?

Bảo Khanh trả lời mà không hiểu sao Khánh Hưng lại hỏi như vậy.

- Đúng rồi. Ba bảo em làm việc này cả tháng rồi.
- Anh có biết. Ai báo với em vậy?
- Hương vừa báo. Có gì lạ không? Mà anh hỏi thế để làm gì?

Khánh Hưng không trả lời mà anh lại bốc điện thoại.

- Anh Hưng đây. Có lô hàng gỗ của Thành Công đang còn ở quận mười hai, em biết chứ?

- ...
- Những ai đang làm lô hàng đó vậy?
- ...
- Hàng đi hãng nào? Máy giờ bay?
- ...
- Thôi được rồi. Vậy nha.

Khánh Hưng nói chuyện rất ngắn gọn rồi gác máy. Xong anh lại gọi đi.

- Alô Hòa. Khánh Hưng đây. Có khỏe không?

Khánh Hưng hơi cười khi nói, hình như anh được lòng mọi người ở điểm này.

- Nói nghe nè, giúp mình một cái. Có lô hàng gỗ đi New Zealand tối nay, nhưng còn kẹt ở quận mười hai chưa đến được. Nhờ Hòa báo nhân viên làm hàng đợi mình chút nha.

- ...
- Có gì đâu. Chuyện công ty là chuyện của chung mà, ai làm chả được.

- ...

- Không có đâu.

Khánh Hưng bỗng cười làm Bảo Khanh ngòì nhìn, cô chẳng hiểu gì cả.

- Tại vì giờ này cấm xe tải lưu thông, đợi chút xíu khi nào hàng đến, mình bảo nhân viên công ty hỗ trợ cho. Cảm ơn nhiều nha.

- ...

- Bye. OK. Gặp sau nha.

- Anh gọi cho ai vậy?

Bảo Khanh tò mò muốn biết nên hỏi ngay. Khánh Hưng đáp mà không nhìn cô:

- Đại diện hãng.

- Anh có quen à?

- Bạn thôi.

Thấy anh lại gọi điện thoại nên Bảo Khanh không tiện hỏi nữa.

- Alô. Anh đã báo người ta đợi mình rồi. Em gọi cho nhân viên làm hàng ngoài kia đợi sẵn nhé.

- ...

- Anh gọi xong rồi. Không có chi!

Cô ngòì im nhìn Khánh Hưng tiếp tục gọi đi. Anh làm việc như không có cô trong phòng vậy. Điểm này thì Bảo Khanh phục Khánh Hưng, cô không làm như anh được.

- Chị Thùy phải không? Em Hưng đây. Lâu quá mới gặp chị.

- ...

- Cũng có chút chuyện nhờ chị giúp đây.

- ...

- Hàng của công ty em đang bị bên chị giữ lại đấy.

Khánh Hưng ngừng lại rồi khẽ cười.

- Đúng rồi... Vậy hả?

Khánh Hưng áp điện thoại vào tai rồi nhìn lên Bảo Khanh, bỗng nhiên cô thấy ngượng. Làm gì chị Thùy kia không nhắc đến tên cô. Lúc này cô đã gọi nhờ rồi, mà cũng thất bại rồi. Bảo Khanh ngó lơ đi. Cô thấy què với Khánh Hưng.

- Để em xem lại nhé. Em sẽ báo bên tài chính cố gắng giải quyết sớm. Chị Thùy thông cảm nha.

- ...

- Được rồi, hôm nào chị em mình gặp nhau. Chuyện nhỏ thôi mà. Cảm ơn bà chị nhiều nhé. Chào chị.

Vậy là xong, Khánh Hưng giải quyết hai vụ rất nhuần nhuyễn. Nghe nói chị Thùy đó rất khó chịu nhưng Khánh Hưng chỉ nói qua lại vài câu thôi mà chị Thùy đã xiêu lòng ngay, trong khi lúc này với cô thì tỏ ra rất cứng rắn. Như vậy đâu phải lý do nguyên tắc này nọ của công ty như chị đã giải thích với cô, chỉ là cô không có mối quan hệ thôi. Bảo Khanh cắn môi, cô đâu có so sánh được với Khánh Hưng. Anh đã nhiều năm trong nghề, còn cô chỉ mới năm ba tháng.

Hình như nói đến tên Khánh Hưng trong lĩnh vực này, ai cũng biết. Còn cô không thể so đo với anh...

- Có chuyện gì không, sao suy tư quá vậy?

Bảo Khanh giận dỗi nói:

- Lúc này em có gọi chị Thùy trước, nhưng chị ấy nói không thể được, thế mà anh nói có mấy câu thôi... Anh thân với chị Thùy đó lắm hả?

Khánh Hưng ngồi im không nói, anh chống hai tay lên bàn, chỉ nhìn cô. Bảo Khanh cũng nhận ra cái vô lý của mình.

- Em chỉ hỏi vậy thôi, không có ý gì cả.

- Thế là bực mình à?

- Làm gì phải bực chứ, nhưng chỉ nhìn thấy nhiều điểm yếu của mình quá thôi.

Khánh Hưng nhỏ nhẹ:

- Từ từ sẽ quen thôi mà.

- Nếu hôm nay không có anh thì em làm sao đây?

Bảo Khanh không muốn đề cập đến lá đơn xin nghỉ của Khánh Hưng. Anh biết chắc là cô còn rất non nớt, thế mà cô tình đòi bỏ đi.

Khánh Hưng gõ gõ tay xuống bàn:

- Đừng có quan trọng hóa vấn đề như thế. Anh đâu phải người quan trọng tâm cỡ gì.

Bảo Khanh thần thờ. Khánh Hưng khiêm tốn một cách đáng ghét.

- Anh có biết...

Bảo Khanh nói đến đó thì có tiếng gõ cửa, cô nhìn ra. Khánh Hưng lên tiếng:

- Vào đi!

Người đến tìm Khánh Hưng là Danh, Phó Giám đốc Kinh doanh. Thấy Bảo Khanh, anh không ngạc nhiên:

- Bảo Khanh còn ở đây à?

Bảo Khanh gật đầu:

- Em chưa về. Anh vào đi.

- Có gì không anh?

Khánh Hưng đứng lên lại ghé xô-pha giơ tay ra hiệu mời Danh ngồi. Danh cười vui vẻ:

- Hồi nãy, Khánh Hưng giải quyết giùm anh lô hàng đó hả?

Khánh Hưng đáp:

- Không lẽ vì vụ đó mà anh lên đây?

Danh gật đầu ngay:

- Đúng vậy. Lúc nãy, anh nói Hương báo đề Bảo Khanh giải quyết, không ngờ Bảo Khanh lại nhờ em. Chuyện đó là của anh. Em còn bao nhiêu việc khác.

- Lâu lâu, em cũng làm thử lại xem sao.

- Tốt quá đi chứ còn sao nữa.

Bảo Khanh ngơ ngác khi thấy hai người cười.

- Anh Danh nói vậy là sao? Em không hiểu gì hết.

Danh quay sang Bảo Khanh, giải thích:

- Lúc này không phải anh không làm được, nhưng muốn đưa em những tình huống khó một chút để em xử lý. Anh nghĩ đơn giản, nếu em không biết thì sẽ gọi cho anh, ai ngờ em làm phiền Khánh Hưng. Những việc này Khánh Hưng đâu có đụng đến lâu rồi.

Bảo Khanh nhớ lại. Lúc đầu Khánh Hưng có vẻ không hiểu những gì cô nói. Thì ra... Bảo Khanh ngỡ ngàng quá, cô gọi nhầm địa chỉ rồi.

- Em đâu có biết ý của anh Danh đâu chứ.

Danh cười xòa:

- Anh cũng đâu có hiểu ý của em. Nhưng xét về mức độ hoàn thành công việc thì Bảo Khanh cũng làm tốt, đúng không?

Bảo Khanh vội lắc đầu:

- Anh Danh đừng có chọc quê em nữa.

Danh hơi chồm người tới.

- Kết quả cuối cùng là hàng đã được đi, còn cách giải quyết của em như thế nào, người ta không cần biết. Nhờ được Khánh Hưng, đó cũng là một cách hay phải không?

Chắc chắn không phải vô tình mà Danh phán một câu như vậy. Anh là người lớn đương nhiên rất nhạy bén trong chuyện này rồi. Bảo Khanh đến đỏ cả mặt.

- Em đi trước đây.

Danh đã đứng lên trước cô.

- Anh nói xong rồi, anh đi trước cho.

Khánh Hưng cũng đứng lên:

- Có vậy không mà anh Danh cũng lên làm gì? Gọi điện thoại là được rồi.

Danh vội nói:

- Hương gọi anh mới biết đó chứ. Con bé sợ em khiển trách xuống phòng vì tội dám quấy rầy cấp trên những chuyện không đáng.

- Làm gì có.

Danh cười:

- Anh biết nhưng cũng phải nói với em một tiếng. Cám ơn nhé.

Khánh Hưng bắt tay Danh:

- Không có gì, anh Danh.

Danh nheo mắt với Bảo Khanh:

- Anh đi trước nhé. Những vấn đề này Khánh Hưng còn hay hơn anh gấp bội đó. Em tìm đúng người rồi.

Danh đi rồi, Khánh Hưng trở lại bàn. Anh dựa lưng ra thành ghế nhìn cô, hỏi bình thản:

- Em xong việc chưa?

- Sao lúc này anh không nói đâu phải là việc của anh.

- Nói cụ thể thì không phải, nhưng nói chung thì cũng có phần trách nhiệm của anh trong đó.

- Hèn gì mà ba luôn khen ngợi anh.

Khánh Hưng không hề xao động trước lời khen của cô. Anh nhún vai:

- Đó chỉ là nhiệm vụ của nhân viên đối với công ty mà thôi.

- Anh có chắc không?

Khánh Hưng nhìn lên. Bảo Khanh đang mở to mắt nhìn anh, cô như chờ đợi một điều gì.

- Sao hỏi anh như vậy?

Bảo Khanh chớp mắt. Khánh Hưng tránh nhắc đến tình cảm mà anh thường nói. Cô lại chờ cái câu “Anh làm điều đó vì em” như mọi lần. Cô muốn anh là người nói trước.

- Nhân viên nào cũng đều có trách nhiệm như anh thì ba em không có gì phải lo lắng cả.

- Chú Thành lo điều gì?

Bảo Khanh không muốn nói thẳng ra là ba cô không muốn Khánh Hưng nghỉ việc, nhưng cô không mở miệng được, cũng không làm như Ái Linh đã nói được.

- Không có gì.

Bảo Khanh đứng lên, cô nói thật nhỏ.

- Em về đây. Cảm ơn anh.

Cô chỉ nói được như vậy với Khánh Hưng rồi thôi. Bảo Khanh về lại phòng mình với tâm trạng chán nản. Bầu trời hôm nay cũng đầy vẻ ảm đạm, bức bối, đáng lẽ phải mưa thật lớn nhưng lại không mưa nổi. Có cái gì đó đã kìm hãm cơn mưa lại, cũng giống như nỗi niềm trong lòng cô. Bảo Khanh muốn quét sạch tâm trạng u uẩn nặng nề này thì phải làm sao.

Khánh Hưng cũng có khác gì Bảo Khanh. Cô đã đi rồi mà anh vẫn còn ngồi im, ngồi im một chỗ thật lâu. Tại sao cứ phải sống dối lòng, tại sao cứ phải khổ sở mỗi khi nghĩ đến? Khánh Hưng vò nát mảnh giấy trong tay, anh đứng bật dậy ra khỏi phòng.

Khánh Hưng nhìn chiếc điện thoại trên bàn nháy đèn liên tục, tạm gác công việc sang một bên, anh đứng dậy ra ngoài. Anh không trả lời, chỉ lấy điện thoại cho vào túi và đi ra vì biết người đang gọi đến là ai.

Thu Tâm đã đến và ngồi sẵn ở một góc bàn đợi anh. Cô vẫn còn đang áp chiếc điện thoại vào tai. Khánh Hưng bước đến từ phía sau mà Thu Tâm vẫn không hay.

- Đợi anh có lâu không?

Giật mình quay ra sau, vừa thấy Khánh Hưng, cô tươi cười ngay.

- Anh chịu đến rồi đó hả?

- Thì em gọi là anh đi ngay.

Thu Tâm trề môi:

- Người ta đã gọi trước khi đến đây cơ mà. Anh đợi em gọi đến lần thứ hai mà vẫn không thấy đâu cả, gặp sếp thật là khó quá đi.

Khánh Hưng vẫn vui vẻ trước những câu cằn nhằn của Thu Tâm. Cô vẫn vậy, vẫn bắt anh chiều chuộng như thuở nào, nhưng cô không vượt quá mức tình cảm bạn bè của hai người.

- Thông cảm cho anh đi, Thu Tâm. Anh đâu phải là người ham chức vụ, quyền hành gì chẳng qua công việc nhiều quá thôi.

- Xí! Em quá thông cảm cho anh rồi còn gì. Anh không ham chức vụ, nhưng tham công tiếc việc. Em thấy anh nên thương bản thân mình một chút đi thì hơn.

Khánh Hưng gật đầu tỏ vẻ tiếp thu:

- Được rồi, cảm ơn sự nhắc nhở của em. Em gọi gì uống chưa?

- Em gọi rồi. Anh uống gì? Nước ép trái cây đi cho tốt.

- Không. Cà phê như mọi lần.

Thu Tâm khẽ lườm:

- Sao anh cứ uống cà phê liên tục vậy. Không sợ bị mất ngủ sao?

Khánh Hưng lắc đầu:

- Anh đâu cần uống cà phê mới mất ngủ, không uống vẫn mất ngủ như thường.

- Vậy là anh bị stress rồi đó. - Thu Tâm lo lắng - Anh đi khám bác sĩ thử xem.

Khánh Hưng khoát tay:

- Không cần đâu.

- Anh cứ ỷ y như vậy nha, một ngày nào đó anh ngã bệnh cho mà xem.

- Tới lúc đó rồi đi khám luôn thể.

Khánh Hưng khẽ cười, còn Thu Tâm vẫn nhăn nhó:

- Tính của anh vẫn không thay đổi hình như anh không bao giờ chịu nghe em nói.

- Vậy còn em, tính của em đã thay đổi rồi à? Anh nói, em có chịu nghe không?

- Anh nói gì?

- Lập gia đình đi, em định ở vậy hoài sao?

Thu Tâm xụ mặt xuống. Khánh Hưng bật cười. Anh chồm đến bóp nhẹ tay cô đang để trên bàn.

- Anh đùa thôi.

Bao nhiêu năm trôi qua, anh và Thu Tâm vẫn giữ được tình cảm anh em rất tốt. Có thể nói anh và cô đều có thể chia sẻ suy nghĩ cho nhau nhưng cái gọi là tình yêu thì không thể bắt đầu trở lại.

- Em về bao giờ?

- Mới hôm qua. Công việc của anh vẫn bình thường hả?

- Bình thường. Còn em thì sao?

Thu Tâm chống tay lên cằm đầy tư lự.

- Em đi hoài hà. Lúc đầu thì thích nhưng bây giờ thấy ngán quá, chắc phải tìm công việc khác ổn định một chỗ để làm. Cuối tuần còn có thứ bảy, chủ nhật với người ta.

Khánh Hưng cười động viên:

- Công việc của em rất là hay, được đi du lịch miễn phí, tham quan nhiều danh lam thắng cảnh nổi tiếng, chẳng những trong nước mà ngay cả nước ngoài, em cũng biết. Trong khi người khác muốn đi một nơi thôi còn thấy khó khăn.

Thu Tâm cãi lại:

- Nhưng mà người ta đi chơi có đôi có cặp. Còn em, thui thủi một mình túi muốn chết luôn.

- Vậy em không đi thì có hai mình hả?

Cô ngược lên nhìn Hưng chậm rãi:

- Cũng có hai người thích em, sao em không cảm thấy vui gì hết.

Đôi mắt Thu Tâm chất chứa một chút u buồn. Cô vẫn chưa quên được mối tình đầu của mình, dù bây giờ chẳng còn gì để hy vọng.

- Tại sao vậy? Em có cảm tình với người ta hay không?

- Lúc có lúc không.

- Sao kỳ vậy?

- Em cũng không biết. Nhiều lúc cô đơn quá, em muốn lấy chồng đại cho rồi, nhưng nghĩ có chồng mà không hạnh phúc lại càng khổ thêm.

Khánh Hưng nghe tâm sự của Thu Tâm một cách nghiêm túc. Anh luôn dõi theo bước đi của Thu Tâm và luôn cầu mong cô được hạnh phúc.

Bản thân anh hiểu rất rõ, yêu một người mà không được đáp lại thì sẽ như thế nào.

- Em suy nghĩ như vậy là đúng, khi nào cảm thấy yêu thật sự rồi hãy chấp nhận người ta. Hôn nhân là điều quan trọng phải suy nghĩ thật chín chắn rồi mới quyết định.

- Cảm ơn lời khuyên của anh, em sẽ làm như vậy.

Thu Tâm xoay xoay ly nước trong tay rồi nhìn Khánh Hưng, hỏi bất chợt:

- Còn anh, sao em không thấy anh yêu ai hết vậy? Trên đời này thiếu gì con gái mà anh vẫn chờ đợi một mình Bảo Khanh hay sao? Không ai có thể làm trái tim anh rung động được hả Hưng?

Khánh Hưng hớp một ngụm cà phê rồi đặt xuống bàn. Anh từ tốn:

- Tâm trạng anh không phức tạp giống em, nhưng anh chỉ quan tâm đến công việc mà thôi.

- Thời gian qua mau lắm. Anh Hưng! Thôi, đừng chờ đợi nữa, bao nhiêu năm rồi, anh có liên lạc được gì với cô ấy đâu. Không chừng Bảo Khanh đã có chồng và sinh con nữa.

Thu Tâm nói và không thôi nhìn Khánh Hưng. Cô thấy xót xa thay cho anh. Nhưng trái với sự lo lắng của cô, Khánh Hưng vẫn thản nhiên:

- Anh không nghĩ như em.

- Làm sao anh dám chắc?

Khánh Hưng chỉ lắc đầu không đáp. Anh rất tin vào tình yêu chân thành và trái tim tràn đầy nhiệt huyết của Bảo Khanh nó đã truyền sang cho anh từ ngày ấy cho đến bây giờ. Anh đã không còn là mình nữa từ lúc cô bỏ đi. Cho dù Bảo Khanh không tin anh nhưng Khánh Hưng không thể đến với người nào khác.

- Anh làm em thấy vẫn còn lòng tin vào đàn ông. Trước đây, em đã có lúc nghĩ rằng ai cũng là kẻ thực dụng hết.

Khánh Hưng cười nhẹ:

- Đâu phải như vậy, người nào ra người đó chứ.

Thu Tâm gật đầu:

- Thì em cũng suy nghĩ lại rồi. Nhưng nếu em không gặp được người giống anh thì em ở giá luôn, khỏi tính đến chuyện lập gia đình nữa.

- Thu Tâm! - Khánh Hưng nhăn mặt khi gọi tên cô - Bộ em muốn làm cho anh phải lo lắng suốt đời hay sao?

Thu Tâm mỉm cười:

- Anh không phải áy náy vì điều đó đâu. Anh cứ lấy vợ trước đi.

Khánh Hưng lắc đầu:

- Ngày nào em còn chưa lên xe hoa thì ngày đó anh còn lo lắng cho em.

- Vậy thì em sẽ không lên xe hoa đâu.

Thu Tâm chu môi làm nũng nhưng Khánh Hưng nạt nhỏ:

- Đừng có tuyên bố bậy bạ, coi chừng chồng của em lại tìm anh tính sổ bây giờ.

- Xí!

Cô bĩu môi và nguýt thật dài, xong lại cười ngay:

- Hôm trước em gặp Duy ở ngoài đường. Vui ghê vậy đó.

- Em gặp ở đâu?

- Tình cờ thôi. Cả hai đều dừng đèn đỏ cạnh nhau nhưng lúc đó ai cũng vội nên chỉ nói chuyện vài câu rồi thôi. Anh có thường gặp ảnh hay không?

- Thỉnh thoảng thôi.

- Còn anh Toàn?

- Toàn sắp cưới vợ rồi.

- Vậy hả?

Thu Tâm gật đầu, ánh mắt xa xăm như nhớ về ngày cũ. Đã lâu, cô không gặp ai.

- Toàn cưới ai vậy anh?

- Nghe nói làm chung công ty với nó.
- Khi nào anh gặp, cho em gọi lời hỏi thăm mọi người nha.

Khánh Hưng gật đầu ngay:

- Thế nào nó cũng mời em dự đám cưới mà.

Tâm tư lự:

- Không biết lúc đó em có vướng chuyến đi nào không nữa. Nhưng mà không sao cả, em có thể xin đổi ngày khác.

Khánh Hưng chợt nghe trong quán trỗi lên một bài hát thật là hay. Tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng, lời của bài hát sao đúng với tâm trạng của anh. Không thể cho qua, Khánh Hưng kéo ghế đứng lên:

- Đợi anh một lát, anh quay lại ngay.

Thu Tâm khẽ gật, cô cũng không thắc mắc.

- Dạ được.

Anh đến quầy vừa hỏi người phục vụ bài hát tên gì, định quay trở ra thì đụng phải Bảo Khanh. Cô từ cửa bên hông bước vào. Khánh Hưng mỉm cười chào trước, nhưng không cần cô đáp lại, anh đã quay đi.

Sau phút bồi hồi, Bảo Khanh như tỉnh lại, cô nghe giọng của mình thật gấp:

- Anh Hưng!

Khánh Hưng quay qua bắt gặp một nụ cười tự nhiên. Anh thấy sự cố gắng của cô trong đó.

- Chúng ta nói chuyện một lát được không?

Bảo Khanh căng thẳng thật sự khi phải đối diện với Khánh Hưng, thái độ vô cùng bình thản của anh làm cô thấy mình thật khó khăn khi nói.

- Anh có bận gì không?

- Anh đang có khách.

Cô nhìn quanh một vòng trong quán nhưng không nhận ra ai là khách của anh. Khánh Hưng hỏi:

- Có gấp lắm không? Về công việc à?

- Không! Em muốn nói về cái đơn của anh.

- Có vấn đề gì? Cái đơn không hợp lệ sao?

Cô lắc nhẹ đầu mắt chớp nhanh:

- Không phải! Anh có thể suy nghĩ lại không?

- Chi vậy?

Bảo Khanh lúng túng khi thấy anh hỏi thẳng mà chẳng cần suy nghĩ gì cả.

- Anh Hưng... Em... Anh đừng nghĩ việc. Cho em xin lỗi, có được không?

Khánh Hưng khoanh tay nhìn xuống đất. Một lúc sau, anh ngẩng lên dứt khoát:

- Anh không thay đổi quyết định đâu.

Cô cảm thấy mặt đỏ bừng lên như bị sốt. Vẻ tự cao của Khánh Hưng thật đáng ghét.

- Sao hai người không lại bàn nói chuyện mà đứng ở đây vậy?

Bảo Khanh quay lại nhìn cô gái trước mặt mình chăm chăm. Cô chỉ ngờ ngờ chứ không nhớ rõ.

- Chị là...

- Mình là Thu Tâm, Bảo Khanh phải không?

Cái tên Thu Tâm như đánh động vào trí nhớ của cô. Bảo Khanh đã nhớ người con gái bên cạnh Khánh Hưng ngày đó. Tim cô đau nhói khi nhìn thấy anh vẫn qua lại với Thu Tâm. Người ta nói “tình cũ không rủ cũng đến” quả không sai chút nào.

- Xin lỗi, hai người cứ nói chuyện tiếp đi, tôi phải đi trước.

Nói xong, cô vội vã quay ra đi như ma đuổi. Khánh Hưng đứng im chẳng nói chẳng rằng.

- Anh Hưng!

Thu Tâm giật mạnh tay Khánh Hưng, cô vẫn chưa hết ngạc nhiên vì sự hội ngộ bất ngờ này.

- Sao anh không chạy theo cô ấy?

Đôi mắt Thu Tâm xoe tròn nhìn Khánh Hưng, nhưng anh chẳng để ý đến điều đó mà quay lại bàn ngồi. Thu Tâm không thể nín lặng được như anh, gặp Bảo Khanh mà Khánh Hưng lại thản nhiên như vậy, là một điều không bình thường chút nào.

- Bảo Khanh về nước từ bao giờ? Thái độ của anh rất kỳ lạ, có chuyện gì thế?

- Anh và cô ấy không hiểu nhau. Mà thôi, em tìm hiểu để làm gì.

- Hèn gì, em thấy Bảo Khanh đang giận anh. Sao anh không nói cho cô ấy rõ.

- Đã nói nhưng vẫn không rõ. Bây giờ anh chẳng muốn nói gì nữa.

Thu Tâm khẽ nhăn mặt:

- Sao vậy Hưng? Không phải anh vẫn còn yêu Bảo Khanh sao? Bao nhiêu năm anh đã chờ đợi.

Khánh Hưng ngồi im.

- Anh Hưng! Có nghe em nói gì không?

Thu Tâm chồm tới lắc tay Khánh Hưng:

- Anh nói gì đi, đừng có im lặng như vậy chứ. Để em gặp Bảo Khanh, nói rõ với cô ấy.

- Tâm!

Khánh Hưng gọi thật dứt khoát, Thu Tâm hiểu ý ngay:

- Anh không muốn em nói à?

- Em không được làm vậy!

- Tại sao?

- Anh không muốn nhắc chuyện cũ nữa.

Thu Tâm không hiểu.

- Tại sao? Anh bỏ cuộc rồi à?

- Bảo Khanh không tin anh. Đối với anh, đó là một sự xúc phạm rất lớn.

- Tại sao cô ấy lại cố chấp như thế chứ?

- Hãy để Bảo Khanh tự do đi, đừng khuấy động chuyện cũ lên nữa.
- Nhưng anh đã chờ đợi cô ấy những năm năm.

Khánh Hưng thở hắt ra:

- Ừ thì sao?
- Em thấy tiếc.
- Có gì đâu.
- Chẳng lẽ lại chia tay à?

Khánh Hưng im re. Cô nhìn anh, lắc đầu:

- Làm sao em không hiểu anh, hả Hưng? Con người coi trọng tình cảm như anh chắc chắn là thấy buồn ghê lắm. Ngoài mặt, anh vẫn cười vầy thôi, nhưng trong lòng không thể quên người ta, phải không?

Anh khẽ nhìn Thu Tâm rồi thú nhận:

- Anh không qua mặt được em. Cách nghĩ của em chín chắn hơn xưa rất nhiều rồi đó.

Thu Tâm mỉm cười:

- Thì cũng phải có tiến bộ chứ. Nhưng em muốn nói cho Bảo Khanh hiểu, anh không cản em được đâu.

- Em đang lo cho anh đó hả? Cảm ơn nhé, nhưng anh không cần đâu.

- Khánh Hưng!

Thu Tâm trầm giọng xuống.

- Anh không sao cả, rồi cũng xong thôi mà.

- Không được!

Thu Tâm nói dứt khoát sau một lúc suy nghĩ:

- Đâu có dễ dàng mà buông xuôi vầy hả anh. Anh phải được đền bù sau bao nhiêu năm đau khổ chứ. Hơn nữa, anh thật lòng yêu Bảo Khanh, đâu có phải là giả dối.

Khánh Hưng lắc mạnh đầu:

- Thu Tâm! Anh mệt lắm. Anh muốn nghỉ ngơi một thời gian không nhắc gì đến chuyện này nữa.

Thu Tâm không đồng ý, cô đã nhìn thấy sự chịu đựng của anh bao lâu nay, Khánh Hưng không tiếc nhưng cô thấy tiếc lắm. Cô thấy ghét sự cứng rắn đó của anh.

- Được rồi! Em để anh sống trong sự đau khổ giày vò, để em xem anh còn chịu được bao lâu nữa.

Thu Tâm nhớ lại... Đôi mắt của Bảo Khanh ngỡ ngàng khi nhận ra cô... Đúng rồi!

- Bảo Khanh biết em là bạn gái của anh, đúng không?

Khánh Hưng buông gọn:

- Đúng vậy.

- Lúc này cô ấy nhìn em rất kỳ lạ. Anh Hưng! Bảo Khanh còn yêu anh đó.

- Tâm! Anh không muốn nghe nữa.

- Chắc chắn cô ấy ghen với em.

Thu Tâm như ngộ ra được một điều, cô nhanh chóng thu dọn đồ trên bàn:

- Em về đây. Hôm nào gặp lại anh nhé.

Khánh Hưng chỉ nhìn động tác của cô.

- Từ từ về, làm gì mà gấp vậy?

Thu Tâm nhún vai:

- Con người em bây giờ là vậy. Nhanh chóng, dứt khoát.

- OK, chào em. Chạy xe cẩn thận.

Thu Tâm về rồi, Khánh Hưng mới lững thững đi về phòng của mình. Anh nói chuyện với cô cũng khá là lâu. Bạn cũ lâu ngày gặp nhau chưa nói đã hiểu, nếu không gặp Bảo Khanh có lẽ anh thấy nhẹ lòng hơn. Bảo Khanh đã có mặt sẵn trong phòng của Khánh Hưng. Nhìn thấy cô, anh không ngạc nhiên:

- Sao tự ý vô phòng của anh vậy?

Vừa thấy Khánh Hưng xuất hiện, Bảo Khanh vội đứng vụt dậy, cô như không thể kìm nén lâu hơn nữa:

- Anh nói dối em. Anh vẫn gặp gỡ người yêu cũ.

Khánh Hưng nhìn gương mặt đỏ bừng của Bảo Khanh, anh điềm nhiên:

- Em đang nói đến đề tài nào vậy?

Bảo Khanh mím môi:

- Anh đừng có giả vờ. Chị ấy không phải là bạn gái của anh sao? Trước mặt em, anh nói những lời yêu thương, nhưng thật ra, anh vẫn còn nuôi tiếc mối tình cũ.

Khánh Hưng gật đầu:

- Em nghĩ vậy là đúng rồi đó.

Bảo Khanh bặm môi thật chặt, cô không còn bình tĩnh được khi nghe câu nói đó. Cô hét thật to:

- Em ghét anh, em hận anh. Em không cần năn nỉ anh ở lại nữa. Anh muốn thì cứ việc nghỉ đi.

Cô òa khóc nức nở trước mặt Khánh Hưng. Anh cho hai tay vào túi quần đứng yên.

- Anh tự mà làm cái đơn khác nộp cho ba đi. Lá đơn của anh, em đã vứt đi rồi.

Bảo Khanh tuôn chạy ra cửa. Cô đã thua anh và bộc lộ tất cả tâm trạng sâu kín chôn vùi bấy lâu nay. Con tim cô vẫn còn thổn thức buốt đau vì Khánh Hưng. Phải chăng cô không thể nào kết thúc được.